

Sygn. akt: I C 266/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2014 roku

Sąd Rejonowy w Przasnyszu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Andrzejewska
Protokolant:	Małgorzata Szczypińska

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2014 roku w Przasnyszu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.

przeciwko H. O.

o zapłatę

oddala powództwo.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku doręczyć pełnomocnikowi powoda z pouczeniem o apelacji oraz pozwanej z pouczeniem, że w ciągu dwóch tygodni od doręczenia mu wyroku może złożyć sprzeciw oraz o treści art. 344 § 2 kpc zdanie drugie.

Sygn. akt I C 266/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. w dniu 11 kwietnia 2014 roku wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej H. O. kwoty 6.160,87 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej zwrotu kosztów sądowych w kwocie 78 złotych oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 złotych. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pozwaną oraz (...) Spółkę Akcyjną łączyła umowa bankowa nr (...) na podstawie której Bank oddał do dyspozycji pozwanej środki pieniężne w ustalonej umowa wysokości. Pozwana zobowiązała się do zwrotu udzielonej jej kwoty pieniężnej wraz z odsetkami w ustalonych terminach spłaty. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, gdyż nie regulowała rzecz Banku płatności w sposób przewidziany w umowie. W związku z naruszeniem przez pozwaną postanowień umowy, Bank wypowiedział umowę. Na skutek złożonego przez Bank pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu, umowa uległa rozwiązaniu, co doprowadziło do wymagalności całej kwoty niespłaconego przez pozwaną kapitału wraz z kwotą odsetek umownych stanowiących część odsetkową raty kapitałowo-odsetkowej za okres obowiązywania umowy oraz odsetek karnych za opóźnienie naliczonych od zadłużenia przeterminowanego. Roszczenie stało się wymagalne w dniu 21.12.2013 roku. Dalsze działania Banku zmierzające do wyegzekwowania od strony pozwanej wymagalnych należności okazały się bezskuteczne. W dniu 24.03.2014 roku Bank zawarł z (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej

przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym. Wyjaśnił, że na dochodzoną pozwem kwotę składa się suma niespłaconej kwoty należności głównej (kapitału) w wysokości 3.220,05 złotych oraz skapitalizowane odsetki umowne w wysokości 2.921,33 złotych naliczone za okres od daty zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania wg określonej w umowie stopy procentowej, a także skapitalizowane odsetki karne za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w wysokości 19,49 złotych naliczone od dnia poprzedzającego złożenie pozwu od zadłużenia przeterminowanego wg ustalonej w umowie stopy procentowej, przy czym odsetki umowne i odsetki karne naliczane były w wysokości nie wyższej niż odsetki maksymalne, które na dzień wniesienia pozwu wynoszą 16% w skali roku. Podał, że na podstawie art. 482 § 1 kc wykorzystał uprawnienie do skapitalizowania odsetek należnych do chwili wytoczenia powództwa i żądania od nich odsetek za opóźnienie. Jako dowód istnienia i obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na pozwanej wskazał wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z 11.04.2014 roku. Pomimo wezwania pozwanej do spłaty całości zadłużenia, zobowiązanie nie zostało spełnione.

Referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny zarządzeniem z dnia 30.04.2014 roku w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 516866/14 stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w sprawie (k. 7) i postanowieniem z tego samego dnia przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Przasnyszu (k.8).

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Na wstępie zauważyć należy, że w niniejszej sprawie zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego, gdyż spełnione zostały przesłanki wskazane w art. 339 § 1 kpc (pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę) a równocześnie nie zaszła żadna z okoliczności wymienionych w art. 340 § 1 kpc (pozwany nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie składał też w sprawie ustnych ani pisemnych wyjaśnień). W tych okolicznościach Sąd rozstrzygnął sprawę wydając wyrok zaoczny. W takim przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda dotyczące okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości, albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 kpc).

Twierdzenia pozwu uznaje się za budzące uzasadnione wątpliwości, m.in. w sytuacji, gdy dowody i twierdzenia przedstawione przez powoda są niekompletne, pozostawiają wątpliwości co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, nie przedstawiają pełnego obrazu rzeczywistości. W takiej sytuacji wydając wyrok sąd nie może oprzeć się wyłącznie na twierdzeniach powoda i powinien przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości. Taki pogląd wyraził Sąd Rejonowy w Sokółce w sprawie I C 123/14 (portal orzeczeń sądów powszechnych) powołujący się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1972 roku w sprawie III CR 153/72, który Sąd w niniejszym składzie podzielił. Ponadto niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo. Takie stanowisko znajduje potwierdzenie w ugruntowanym stanowisku judykatury (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku w sprawie III CRN 30/72 – Lex nr 7094; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996 roku w sprawie I CRN 26/96 – OSNC 1996/7-8/108, Lex nr 24031; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2012 roku w sprawie V CSK 541/11 – Lex nr 1276235).

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że w obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontrydiktoryjny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 kpc i art. 6 kc. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania. To one są dysponentem toczącego się procesu i od nich zależy jego wynik. Mają bowiem obowiązek przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W niniejszej sprawie na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania zasadności powództwa i wysokości dochodzonego roszczenia.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z umowy bankowej nr (...) zawartej pomiędzy pierwotnym wierzycielem (...) Spółką Akcyjną a pozwaną i z umowy cesji wierzytelności zawartej w trybie art. 509 kc na które to dokumenty powołała się, formułując żądanie w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Dokumentów tych jednak po przekazaniu rozpoznania sprawy tutejszemu Sądowi nie przedłożyła, co uniemożliwia weryfikację jej żądania tak co do istnienia wierzytelności, jak i skutecznego jej zbycia na rzecz strony powodowej. Na podstawie jedynie twierdzeń strony powodowej Sąd nie mógł ustalić, że pozwaną łączyła z pierwotnym wierzycielem umowa bankowa, nie mógł ustalić treści tej umowy, a w szczególności zweryfikować, czy w istocie pozwana zobowiązana była do uiszczenia wskazanej w pozwie kwoty. Ponadto zgodnie z art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2004 roku Nr 146, poz. 1546 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym od dnia 20 lipca 2013 roku (ustawa z dnia 19 kwietnia 2013 roku o zmianie ustawy – prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych – Dz. U. z 2013 roku, poz. 777) moc prawna dokumentów urzędowych m.in. w postaci wyciągów z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego podpisanych przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem, nie obowiązuje w odniesieniu do tych dokumentów w postępowaniu cywilnym. Taki dokument finansowy nie wiąże się więc z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje. Brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw jego wystawienia, poza jej prawidłowością formalną. Nie jest to zatem dowód wystarczający do wykazania istnienia wierzytelności. Rozważanemu dokumentowi należy przypisać jedynie charakter dokumentu prywatnego, który zgodnie z treścią art. 245 kpc stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Złożenie wyciągu z ksiąg rachunkowych nie zwalnia powoda od wykazania, iż nabył wierzytelność w drodze cesji wierzytelności i że ta wierzytelność rzeczywiście przysługiwała zbywcy. Ciężar wykazania tych okoliczności spoczywał na powodzie reprezentowanym przez fachowego pełnomocnika. Nie budzi przy tym wątpliwości, że zawodowego pełnomocnika obciąża wyższy miernik staranności co do konieczności podejmowania czynności procesowych z racji jego kwalifikacji zawodowych, a sąd zwolniony jest z obowiązku udzielania pouczeń o których mowa w art. 5 kpc. Niezależnie od tego podkreślić należy, że w sprawach cywilnych sąd nie jest obowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy czy też do uzupełnienia materiału dowodowego o dowody na których istnienie strony wskazują, lecz ich nie przedstawiły. Obowiązek dowodzenia spoczywa bowiem na samych stronach postępowania.

Podnieść w tym miejscu należy, że w niniejszej sprawie znalazł zastosowanie art. 505³⁷ § 1 kpc w brzmieniu obowiązującym od dnia 7 lipca 2013 roku - wyrażający zasadę pełnej kontynuacji postępowania po przekazaniu sprawy przez e-sąd - zgodnie z którym po przekazaniu sprawy w przypadkach wskazanych w art. 505³³ § 1 kpc, art. 505³⁴ § 1 kpc, art. 505³⁶ § 1 kpc przewodniczący wzywa powoda do wykazania umocowania zgodnie z art. 68 zdanie pierwsze kpc oraz dołączenia pełnomocnictwa zgodnie z art. 89 § 1 zdanie pierwsze i drugie kpc, a po przekazaniu sprawy na podstawie art. 505³³ § 1 kpc oraz art. 505³⁴ § 1 kpc dodatkowo do uiszczenia opłaty uzupełniającej od pozwu - w terminie dwutygodniowym od daty doręczenia wezwania pod rygorem umorzenia postępowania. W razie nieusunięcia powyższych braków pozwu sąd umarza postępowanie.

Fachowy pełnomocnik powoda, prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, nie przedłożył dokumentów, na które powołał się w pozwie za wyjątkiem wyciągu z ksiąg rachunkowych i wezwania do zapłaty z 14.04.2014 roku, które okazały się niewystarczające dla uwzględnienia powództwa.

Zawodowy pełnomocnik powoda powinien być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku zaniedbania powinności udowodnienia dochodzonych roszczeń, szczególnie, że przepis art. 207 § 3 zdanie drugie kpc nie ogranicza w żaden sposób uprawnienia do składania wniosków dowodowych. Bierność strony w zakresie dowodzenia powoduje ujemne następstwa jej pasywnej postawy, bowiem fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają oczekiwanych skutków prawnych, co ostatecznie może oznaczać przegranie procesu. Strona nie może liczyć na to, że sąd zainicjuje przeprowadzenie dowodów, które mogłyby służyć poparciu jej twierdzeń. W

tych okolicznościach stwierdzić należy, że powód nie przedstawił dowodów, z których wynika obowiązek pozwanego zapłaty dochodzonej kwoty, a w konsekwencji nie udowodnił faktów, z których wywodzi swoje roszczenie.

W tych okolicznościach, wobec braku jakichkolwiek dowodów świadczących o istnieniu zobowiązania pozwanej wobec powoda z tytułu umowy pożyczki (art. 720 kc), jego wysokości i skutecznej cesji na rzecz powódki, Sąd oddalił powództwo jako nieudowodnione na podstawie art. 6 kc w zw. z art. 509 kc.